

rozhodnutí nabyto právní moci:

výrok dne *27. 1. 2013*

výrok dne

a je vykonatelný dne

V Plzni 29. 08. 2010

..... *Pekel*

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Kuchynkou v právní věci
žalobce: K.T., zastoupeného JUDr. Jiřím Vlasákem, advokátem se sídlem Nám. Republiky 2, Plzeň, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, se sídlem Škroupova 18, Plzeň,** v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3.1.2011, čj. DSH/129/11,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobou podanou soudu osobně dne 28.1.2011 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 3.1.2011, čj. DSH/129/11, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Napadeným rozhodnutím Krajský úřad Plzeňského kraje zčásti změnil a ve zbytku potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Domažlice ze dne 12.8.2010, čj. OPP-6331/10-39036/2010/Mencl., jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle § 22 odst. 1 písm. a) bodu 1, § 22 odst. 1 písm. f) bodu 1 a § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích a přestupku podle § 16 odst. 1 písm. c) zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za

škody způsobené provozem vozidla, ve znění pozdějších předpisů. Za tyto přestupky mu byla uložena pokuta v částce 7.000,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců.

Přestupky jsou upraveny zákonem č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o přestupcích*“).

Není-li v zákoně o přestupcích nebo jiném zákoně stanoveno jinak, vztahuje se na řízení o přestupcích zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*správní řád*“ nebo „*spr. ř.*“).

Provoz na pozemních komunikacích je upraven zákonem č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o silničním provozu*“).

V žalobě žalobce tvrdí, že nezákonným rozhodnutím žalovaného byl zkrácen na právu na spravedlivý proces, zaručeném čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, kdy napadeným rozhodnutím byla potvrzena správnost řízení, jež předcházelo jeho vydání, přestože řízení bylo postiženo závažnými vadami.

Sub V/1 žaloby se uvádí, že rozhodnutí správních orgánů jsou neurčitá a nepřezkoumatelná. Tyto vady spočívají zejména v tom, že správní orgán ve výrokové části svého rozhodnutí neuvádí místo, kde ke spáchání přestupků mělo dojít, tj. v bodu I. odst. 1 je uvedeno „... na pozemní komunikaci v ulici Starokdyňská, ...“ (bez uvedení místa), v dalších odstavcích je uvedeno toliko „... v ulici Starokdyňská, ...“ (opět bez uvedení místa), v odst. 3 je pak uvedeno, že se měl obviněný dopustit přestupku „... při řízení vozidla BMW, r.z. 3 E 9 1417, a) řidičský průkaz b) osvědčení o registraci ...“ bez dalších souvislostí. Žalovaný změnil rozhodnutí prvostupňového správního orgánu tak, že ve výroku I. odstavci 1, 2, 3 a 4 se odstavce, začínající slovy „dne 25.6. 2010 v 10:20 hodin na pozemní komunikaci v ulici Starokdyňská“ doplňují o sousloví „v obci Kdyně“. Pokud je ale uvedeno shora, že slovy „dne 25.6.2010 v 10:20 hodin na pozemní komunikaci v ulici Starokdyňská“ začíná toliko odstavce první, je i tento výrok nesprávný a zakládá tím nepřezkoumatelnost a nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Žalobce **sub V/2** žaloby namítá, že byl žalovaným zkrácen na právu na spravedlivý proces tím, že žalovaný potvrdil správnost rozhodnutí prvoinstančního orgánu, vydaného v řízení, ve kterém nebyl zjištěn skutkový stav bez důvodných pochybností. Žalobce v odvolání namítal, že správní orgán prvního stupně vycházel a odkazoval toliko na tvrzení policistů, nadto za situace, kdy tito odkazovali na svůj úřední záznam, který pořídili před zahájením správního řízení. Žalobce neměl možnost být přítomen výslechu těchto svědků a klást jim otázky. Postup policistů byl nesprávný a zaujatý. Z úředního záznamu ani není zřejmé, zda s obviněným ve vozidle někdo jel, nebyly ověřovány skutečnosti ohledně vlastnictví vozidla a příslušných dokladů, nebyly ověřovány okolnosti držení telefonního přístroje, obviněnému nebylo umožněno seznámit se s podklady pro rozhodnutí, případně navrhopat důkazy, které by zpochybňovaly jeho vinu nebo jinak svědčily v jeho prospěch. Považoval tak a považuje rozhodnutí správního orgánu prvního stupně za neodůvodněné, nepřezkoumatelné a

nezákonné. Žalovaný ale uvedené důvody odmítl a se ztotožnil s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně. Poukazuje na to, že žalobce sám prokazované skutečnosti potvrdil a s tím, co uvedl při ústním jednání. Žalobce ale poukazuje na to, že jednání probíhalo tak, jak uvádí on.

Sub V/3 žaloby se konstatuje, že žalobce byl žalovaným zkrácen na svých subjektivních právech tím, že žalovaný potvrdil správnost rozhodnutí prvoinstančního orgánu, vydaného v řízení, ve kterém nebyly respektovány základní zásady správního řízení. Správní orgán při svém rozhodování dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými ve správním řádu. Žalobce ze skutečností, uvedených shora má za to, že žalovaný se těmito zásadami neřídil, neboť po zákonném a objektivním posouzení námitek žalobce měl rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušit. Pokud správní orgán pouze odkazuje na to, že všechno proběhlo řádně, ač tomu tak nebylo, nutně to vzbuzuje pochybnosti o správnosti skutkových zjištění. Pochybnosti o řádném zjištění věci posiluje samo rozhodnutí, které trpí nedostatky shora uvedenými. Také pro to ho měl žalovaný zrušit a vrátit prvostupňovému správnímu orgánu, pokud změnil a opravil, tak také špatně a činí to i jeho rozhodnutí nepřezkoumatelným a nezákonným.

Ve svém vyjádření k žalobě žalovaný správní orgán uvedl, že námítka žalobce hodnotí tak, že nenasvědčují tomu, že by byla žaloba důvodná, a proto navrhuje, aby bylo rozhodnuto tak, že se žaloba zamítá.

K žalobnímu bodu **sub V/1** žaloby se žalovaný vyjádřil tak, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně považuje za přezkoumatelné, řádně odůvodněné, kdy toto rozhodnutí je postaveno na spolehlivě zjištěném skutkovém stavu. Žalobce na svých subjektivních právech nikterak krácen nebyl, k ústnímu jednání byl předvolán s dostatečným předstihem, byl přítomen výslechu svědků, měl možnost těmto klást otázky, navrhopvat provedení dalších důkazů a taktéž měl možnost seznámit se se spisovou dokumentací a k věci se vyjádřit, což učinil. Žalovaný dále poznamenává, že žalobce namítá porušení základních zásad správního řízení ze strany správních orgánů; z toho však nelze zjistit, jaké zásady měly správní orgány porušit, kdy po opětovném posouzení věci žalovaný žádné takové porušení základních zásad správního řízení neshledal. Žalovaný také nesouhlasí s tím, že mělo být žalobci upřeno právo na spravedlivý proces. Žalovaný dále uvádí, že považuje rozhodnutí správního orgánu I. stupně i své žalobou napadené rozhodnutí za přezkoumatelné a dostatečně určité. Správní orgán I. stupně v řízení o přestupku žalobce provedl veškeré důkazy potřebné ke zjištění skutečného stavu věci, kdy na základě provedení dokazování a podkladů pro rozhodnutí a taktéž i vyjádření žalobce při ústním jednání byl zjištěn stav věci, o němž není důvodných pochybností, správní orgán I. stupně dle žalovaného dostal jak ust. § 52, tak i § 3 spr. ř. S ohledem na tento závěr tak žalovaný po provedení změně rozhodnutí správního orgánu I. stupně toto ve zbytku potvrdil a svůj postup považuje za souladný se zákonem. Žalovaný dále podotýká, že jedinou vadou rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo, že v rozhodnutí správního orgánu I. stupně byla uváděna toliko ulice v obci, kde ke spáchání přestupku došlo,

avšak název této obce uveden nebyl. Tuto vadu změnou rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalovaný zahladil. Žalovaný dále podotýká, že v žalobou napadeném rozhodnutí v prováděné změně rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalovaný zcela srozumitelně uvedl, že výše žalobcem zmíněným textem začínaly veškeré odstavce, tedy odstavce 1, 2, 3 i 4 žalobou napadeného rozhodnutí, nikoli jen odstavec 1, jak žalobce nesprávně uvádí. Žalovaný tedy považuje námitku žalobce o nesprávnosti výroku a nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti napadeného rozhodnutí za nedůvodnou.

K žalobním bodům *sub V/2* a *V/3* žaloby se žalovaný vyjádřil tak, že s veškerými námitkami žalobce uvedenými v odvolání se řádně vypořádal a shledal, že k porušení žádného ze žalobcových práv v řízení o přestupku nedošlo. K námitce údajného dostatečně nezjištěného skutkového stavu se již žalovaný vyjadřoval výše. Žalovaný taktéž nezjistil v postupu správního orgánu I. stupně žádné porušení zásad správního řízení a domnívá se, že svým postupem tyto zásady taktéž neporušil. Žalovaný dále uvádí, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně i rozhodnutí žalovaného bylo řádně odůvodněno a vydáno v souladu se zákonem a je přezkoumatelné. Je nutno konstatovat, že správní orgán I. stupně zjistil stav věci, o němž není důvodných pochybností, tedy žalovaný neměl sebemenší důvod pro zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně v odvolacím řízení.

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „s.ř.s.“).

Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.).

Žaloba nebyla shledána důvodnou.

Podle § 22 odst. 1 písm. a) bodu 1 zákona o přestupcích, ve znění účinném do 31.7.2011, se přestupku dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích řídí vozidlo, na němž v rozporu se zvláštním právním předpisem není umístěna tabulka státní poznávací značky (registrační značky) nebo je umístěna jiná tabulka státní poznávací značky (registrační značky), než která byla vozidlu přidělena.

Podle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona o přestupcích, ve znění účinném do 31.7.2011, se přestupku dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.

Podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích, ve znění účinném do 31.7.2011, se přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až k), poruší zvláštní právní předpis.

Podle § 16 odst. 1 písm. c) zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škody způsobené provozem vozidla, ve znění účinném od 1.1.2010, se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že jako řidič vozidla v rozporu s § 17 odst. 1 nepředloží zelenou kartu, nebo doklad o hraničním pojištění.

Podle § 17 odst. 1 věty první zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škody způsobené provozem vozidla, ve znění účinném od 1.6.2008, při provozu vozidla na pozemní komunikaci je jeho řidič povinen mít u sebe zelenou kartu nebo doklad o hraničním pojištění a na požádání jej předložit příslušníku Policie České republiky.

– 1 –

Ve věcech správního trestání došel Ústavní soud mj. k tomuto zásadnímu závěru: „Došlo-li ke změně kogentního ustanovení zákona, podle kterého rozhodoval státní orgán, jehož rozhodnutí podléhalo soudnímu přezkumu, tak, že v době, kdy o přezkumu rozhodoval soud, platilo již jiné zákonné ustanovení, které zásadním způsobem změnilo předchozí úpravu, podle níž bylo napadené rozhodnutí vydáno, musí se soud, pro který je rozhodující stav v době vydání rozsudku, s novým zněním zákona vypořádat. Pokud tuto změnu ani nezaznamená a rozhoduje tak, jako by ji ani nevzal na vědomí, jde z jeho strany o projev libovůle, který zakládá porušení Ústavou České republiky zaručených práv účastníka řízení. Takovým postupem je porušen čl. 90 Ústavy České republiky, podle kterého jsou soudy povolány především k tomu, aby zákonem stanoveným způsobem poskytovaly ochranu právům.“ (viz náleze ze dne 3.6.2004 sp. zn. II. ÚS 163/03).

K tomu zdejší soud konstatuje, že zákon č. 133/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, s účinností od 1.8.2011 sice v zákoně o přestupcích zrušil stávající ustanovení § 22 tohoto zákona [čl. III bod 1], ale do zákona o silničním provozu vložil nové ustanovení § 125c, podle jehož *odst. 1 písm. a) bodu 1* se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích řídí vozidlo, na němž v rozporu s jiným právním předpisem není umístěna tabulka státní poznávací značky (dále jen „registrační značka“) nebo je umístěna tabulka registrační značky, která nebyla vozidlu přidělena, podle jehož *odst. 1 písm. f) bodu 1* se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení, a podle jehož *odst. 1 písm. k)* se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona [čl. I bod 45].

V důvodové zprávě k návrhu této novely zákona o provozu na pozemních komunikacích se uvádí, že návrh v souladu s přijatou vládní koncepcí reformy správního trestání (usnesení vlády č. 162 ze dne 20. února 2002) promítá nové principy správního trestání do zákona o silničním provozu. Skutkové podstaty přestupků proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, které byly dosud obsaženy v zákoně o přestupcích, jsou návrhem začleněny do zákona o silničním provozu. Změny zákona o přestupcích souvisejí s uvedením zákona o silničním provozu do souladu s vládou stanovenými zásadami správního trestání. Dosavadní přestupky na úseky bezpečnosti a plynulosti silničního provozu se vypouštějí z přestupkového zákona a nově se zařazují do zákona o silničním provozu [viz Parlament ČR, Poslanecká sněmovna, VI. volební období, sněmovní tisk 26/0].

Porovnání aktuální právní úpravy s právní úpravou účinnou do 31.7.2011 svědčí zásadně toliko o určitém zpřesnění skutkových podstat výše uvedených přestupků.

Vzhledem k uvedenému má zdejší soud za to, že v přezkoumávané věci nedošlo k tomu, že v době, kdy o přezkumu rozhoduje soud, by platilo již jiné zákonné ustanovení, které *zásadním způsobem* změnilo předchozí úpravu, podle níž bylo napadené rozhodnutí vydáno.

– 2 –

Sub V/I žaloby se namítá neurčitost a nepřezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů.

Výrok č. I rozhodnutí Městského úřadu Domažlice ze dne 12.8.2010, čj. OPP-6331/10-39036/2010/Mencl., původně zněl:
Obviněný **K.T.**, nar..., trvale bytem ...,

se uznává vinným

1. ze spáchání přestupku ust. § 22 odst. 1 písm. a) bod 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů. Přestupku se dopustil tím, že dne 25. 6. 2010 v 10:20 hodin na pozemní komunikaci v ulici Starokdyňská, Komenského a Náměstí řídil vozidlo BMW, RZ ..., na kterém nebyla umístěna přední tabulka registrační značky.

Svým jednáním K.T. **porušil** ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů.

2. ze spáchání přestupku ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů. Přestupku se dopustil tím, že dne 25. 6. 2010 v 10:20 hodin v ulici Starokdyňská, Komenského a Náměstí při řízení vozidla BMW, RZ ..., držel v ruce telefonní přístroj.

Svým jednáním K.T. **porušil** ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů.

3. ze spáchání přestupku ust. § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů. Přestupku se dopustil tím, že dne 25. 6. 2010 v 10:20 hodin v ulici Starokdyňská, Komenského a Náměstí při řízení vozidla BMW, RZ ...,

a) řidičský průkaz.

Svým jednáním K.T. **porušil** ust. § 6 odst. 8 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů.

b) osvědčení o registraci vozidla.

Svým jednáním K.T. **porušil** ust. § 6 odst. 8 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů.

4. ze spáchání přestupku dle ust. § 16 odst. 1 písm. c) zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škody způsobené provozem vozidla, ve znění pozdějších předpisů. Přestupku se dopustil tím, že

dne 25. 6. 2010 v 10:20 hodin v ulici Starokdyňská, Komenského a Náměstí jako řidič vozidla BMW, RZ..., na výzvu policisty nepředložil zelenou kartu.

Svým jednáním K.T. **porušil** ust. § 17 odst. 1 zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla, ve znění pozdějších předpisů.

Výrok č. I rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 3.1.2011, čj. DSH/129/11, zní:

Podle ust. 90 odst. 1 písm. e) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů,

m ě n í

rozhodnutí Městského úřadu Domažlice, odboru pro projednávání přestupků, čj. OPP-6331/10-39036/2010/Mencl. ze dne 12. 8. 2010, ...:

...

tak, že

ve výroku I. odstavci 1, 2, 3 a 4 se odstavce začínající slovy „dne 25. 6. 2010 v 10:20 hodin na pozemní komunikaci v ulici Starokdyňská“ **doplňují** o sousloví „**v obci Kdyně**“.

K tomu žalovaný správní orgán v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí uvedl, že správní orgán I. stupně pochybil, když neuvedl ve výroku rozhodnutí vyjma ulic obec, ve které ke spáchání přestupků došlo. Vzhledem ke skutečnosti, že tato obec je však zcela zřejmá ze spisové dokumentace a též z odůvodnění napadeného rozhodnutí, bylo toto pochybení provedenou změnou rozhodnutí správního orgánu I. stupně zdejším odvolacím správním orgánem zhojeno.

Jestliže ve výroku I. rozhodnutí správního orgánu I. stupně je v části 1. uvedeno „dne 25. 6. 2010 v 10:20 hodin na pozemní komunikaci v ulici Starokdyňská, Komenského a Náměstí“, kdežto v části 2. až 4. se uvádí pouze „dne 25. 6. 2010 v 10:20 hodin v ulici Starokdyňská, Komenského a Náměstí“, pak podle soudu výrok I. rozhodnutí odvolacího správního orgánu, že ve výroku I. odstavci 1, 2, 3 a 4 [rozhodnutí správního orgánu I. stupně] se odstavce začínající slovy „dne 25. 6. 2010 v 10:20 hodin na pozemní komunikaci v ulici Starokdyňská“ **doplňují** o sousloví „**v obci Kdyně**“, bezpochyby nemůže být přesný.

Obdobně jestliže podle § 6 odst. 8 písm. a) a b) zákona o silničním provozu, ve znění účinném od 1.7.2006, řidič motorového vozidla musí mít při řízení u sebe řidičský průkaz a osvědčení o registraci vozidla podle zvláštního právního předpisu, potom podle soudu vyjádření ve výroku I. části 3. rozhodnutí správního orgánu I. stupně „dne 25. 6. 2010 v 10:20 hodin v ulici Starokdyňská, Komenského a Náměstí při řízení vozidla BMW, RZ ..., a) řidičský průkaz ... b) osvědčení o registraci vozidla.“ nemůže být úplné.

Z toho plyne, že dotčené výroky rozhodnutí obou správních instancí není možné pokládat za bezvadné; je zde ovšem nutno posoudit, jaká je intenzita a jaké mohou být důsledky vad, jimiž správní orgány obou stupňů svá rozhodnutí zatížily.

V takto naznačených souvislostech došel Nejvyšší správní soud zejména k těmto závěrům: „Rozhodnutí nemůže být nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost tehdy, je-li rozpor v něm odstranitelný výkladem, tj. nebudou-li po interpretaci napadeného rozhodnutí jako celku – s přihlédnutím k obsahu spisu a k úkonům správních orgánů a účastníků – pochyby o jeho významu. To platí tím spíše, pokud rozpor, v němž má údajně spočívat nesrozumitelnost rozhodnutí, spočívá pouze v písařské chybě.“ [rozsudek ze dne 23.8.2006, čj. 1 Afs 38/2006-72, k dispozici na www.nssoud.cz] a „Podle požadavků kladených § 59 odst. 2 správního řádu (č. 71/1967 Sb.) na výrokovou část rozhodnutí odvolacích správních orgánů je

rozhodnutí ve druhém stupni nepřezkoumatelné, pokud v něm není výslovně vyjádřeno nebo alespoň způsobem nevzbuzujícím pochybnosti vysloveno, jakým způsobem odvolací správní orgán naložil s přezkoumávaným rozhodnutím jako celkem a jeho případnými jednotlivými výroky.“ [rozsudek ze dne 24.1.2007, čj. 3 As 60/2006-46, publikovaný pod č. 1109/2007 Sb. NSS].

S ohledem na tyto názory soudní praxe nelze námitku nepřezkoumatelnosti a neurčitosti předmětných rozhodnutí akceptovat. I když v prvním případě výrok I. rozhodnutí odvolacího správního orgánu není přesný, sotva lze mít za to, že je tu třeba pochybovat o tom, zda údaj o obci, kde došlo ke spáchání přestupků, se doplňuje jen do odstavce 1 či do všech odstavců výroku I. rozhodnutí správního orgánu I. stupně. A i když v druhém případě citované vyjádření ve výroku I. části 3. rozhodnutí správního orgánu I. stupně není úplné, opomenutý výraz „neměl u sebe“ je do něj možno bez obtíží doplnit, jak to ostatně ve svém odvolání učinil i žalobce sám („... neměl u sebe řidičský průkaz, osvědčení o registraci vozidla ...“). Ne každé administrativní pochybení ve výroku totiž způsobuje nesrozumitelnost a tedy nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí zakládající důvod k jeho zrušení. Pokud rozhodnutí jako celek je logické, pak zcela zřejmé administrativní pochybení je nečiní nesrozumitelným a rozhodnutí může být soudem věcně přezkoumáno.

Žalobní bod *V/I* tudíž nebyl shledán důvodným.

– 3 –

Žalobce *sub V/2* žaloby namítá vydání rozhodnutí prvoinstančního orgánu v řízení, ve kterém nebyl zjištěn skutkový stav bez důvodných pochybností.

Ze správních spisů bylo zjištěno, že Městský úřad Domažlice ve věci nařídil ústní jednání původně na den 28.7.2010. Zásilka žalobci s předvoláním k tomuto jednání byla správnímu orgánu vrácena Českou poštou, s.p., dne 21.7.2010. Městský úřad Domažlice proto ústní jednání o přestupku přeložil na den 12.8.2010. Zásilka s předvoláním k přeloženému jednání byla žalobci doručována (a doručena) prostřednictvím Policie ČR, OO Kdyně. V tomto předvolání byl žalobce poučen mj. o tom, že při jednání proběhne výslech svědků – zasahujících policistů a žalobce bude seznámen se všemi podklady pro vydání rozhodnutí.

V protokolu o ústním projednávání přestupku konaném před správním orgánem I. stupně dne 12.8.2010 je zaznamenáno, že K.T. k věci uvedl: „Byl jsem seznámen s obsahem přestupkového spisu 6331/2010 v rozsahu listu 1-25. Doklady jsem zapomněl doma ve druhém vozidle. Jel jsem jen do obchodu, cca 1 km od místa mého bydliště. Na vozidle nebyla přední tabulka registrační značky, značka mi upadla, proto jsem ji dal do kufru, šroubek byl utržený, takže registrační značka nešla nasadit zpět. Nejsem majitelem vozidla BMW, RZ... Vozidlo bylo v době kontroly pana K. Za jízdy jsem držel v ruce mobilní telefon, ale netelefonoval jsem. V současné době je vozidlo již přepsáno na mou sestru. Vozidlo je zákonně pojištěné. V době kontroly bylo vozidlo v polopřevodu na mou sestru. Pojistka byla v té době již na mou sestru. Byl jsem přítomen svědecké výpovědi prap. P.P. a prap. Mgr. K. Ke své osobě uvádím: V současné době jsem bez pracovního poměru, nejsem veden na Úřadu práce. Proti provedení dokazování nemám žádných námitek. Byl jsem seznámen s celou spisovou dokumentací v rozsahu listu 1-32 a nežádám žádných změn ani

doplnění. Byl jsem seznámen se všemi podklady pro vydání rozhodnutí, nemám žádné další návrhy na dokazování.“. Protokol o ústním projednávání přestupku je podepsán vyslychající JUDr. L.K. , zapisovatelkou J.M. a obviněným K.T.

Své rozhodnutí ze dne 12.8.2010, čj. OPP-6331/10-39036/2010/Mencl., podložil Městský úřad Domažlice zejména jak tím, co při jednání uváděl sám obviněný, tak tím, co při jednání vypověděli svědci – zasahující policisté prap. P. P. a prap. Mgr. P. K.

V odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobce namítal, že správní orgán vycházel a odkazoval toliko na tvrzení policistů, nadto za situace, kdy tito odkazovali na svůj úřední záznam, který pořídili před zahájením správního řízení. Obviněný neměl možnost být přítomen výslechu těchto svědků a klást jim otázky. Postup policistů byl nesprávný a zaujatý. Z úředního záznamu ani není zřejmé, zda s obviněným ve vozidle někdo jel, nebyly ověřovány skutečnosti ohledně vlastnictví vozidla a příslušných dokladů, nebyly ověřovány okolnosti držení telefonního přístroje, obviněnému nebylo umožněno seznámit se s podklady pro rozhodnutí, případně navrhopvat důkazy, které by zpochybňovaly jeho vinu nebo jinak svědčily v jeho prospěch.

Své žalobou napadené rozhodnutí odůvodnil žalovaný správní orgán především tím, že správní orgán I. stupně zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Správní orgán I. stupně provedl výslech svědků zasahujících policistů, kteří se svými výpověďmi shodovali ve zjištěných skutečnostech. Odvolací správní orgán považuje výpovědi svědků za věrohodné, svědci nemají žádný osobní vztah k odvolateli ani zájem na výsledku řízení. Pokud by si svědci nebyli vědomi skutečnosti, že odvolatel při řízení drží v ruce mobilní telefon a že na předmětném vozidle není umístěna tabulka přední registrační značky, neměli by důvod následovat vozidlo odvolatele a toto následně zastavit. Odvolatel sám při ústním jednání u správního orgánu I. stupně uvedl, že doklady od vozidla zapomněl doma v jiném vozidle a na vozidle nebyla tabulka registrační značky z důvodu jejího upadnutí. Dále odvolatel uvedl, že v ruce sice mobilní telefon držel, ale netelefonoval. Odvolatel tedy sám potvrdil skutečnosti uváděné policisty, nežádal doplnění dokazování a se spisovou dokumentací byl seznámen a výslechu svědků byl přítomen. Vzhledem k výše uvedenému lze považovat za jednoznačně prokázané, že se odvolatel přestupků kladených mu za vinu dopustil, tedy byl jednoznačně zjištěn stav věci, o němž nemá odvolací správní orgán žádných pochybností. Ohledně námítky odvolatele, že svědci odkazovali na úřední záznam, odvolací správní orgán uvádí, že svědci se nejen odkázali na úřední záznam, ale k věci se dále sami vyjádřili a uvedli veškeré podstatné skutečnosti, které byly následně díky vyjádření odvolatele potvrzeny jako věrohodné. Ohledně námítky právního zástupce odvolatele, že odvolateli nebylo umožněno být přítomen výslechu svědků a nemohl jim klást otázky a dále nebyl seznámen se spisovou dokumentací, odvolací správní orgán uvádí, že toto tvrzení je v přímém rozporu s tím, co uvedl odvolatel při ústním jednání, tedy že byl přítomen výslechu svědků a měl jim možnost klást otázky, byl seznámen se spisovou dokumentací a nežádal žádné změny ani doplnění ani návrhy na další dokazování. Ohledně námítky nesprávného a zaujatého postupu odvolací správní orgán uvádí, že toto tvrzení není v souladu s provedeným dokazováním a je považováno za účelové. Ohledně námítky, že nebylo zjišťováno, zda s odvolatelem někdo jel ve vozidle, nebyly ověřovány skutečnosti týkající se vlastnictví vozidla a příslušných dokladů a držení hovorového zařízení, odvolací správní orgán uvádí, že na místě bylo zjištěno, že vlastníkem

vozidla je pan D.K., dále ze spisové dokumentace nevyplývá, že by ve vozidle vyjma odvolatele byla další osoba. K tomuto dále odvolací správní orgán uvádí, že i v případě, že by s odvolatelem byla ve vozidle ještě další osoba, bylo by to v dané věci irelevantní, neboť jako řidič byl zjištěn odvolatel, který neměl na vozidle, které řídil, řádně připevněnu tabulku přední registrační značky, držel v ruce hovorové zařízení (není podstatné zda telefonoval či nikoli samotným držením mobilního telefonu se dopustil výše uvedeného přestupku) a neměl u sebe doklady potřebné k provozu a řízení motorového vozidla a dále nepředložil doklad o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla. Za zmíněné přestupky nese odpovědnost řidič vozidla nikoli jeho vlastník. Odvolací správní orgán dále uvádí, že z výpovědi svědka prap. P. vyplývá, že viděl vozidlo odvolatele jezdit bez připevněné tabulky přední registrační značky již několik dnů před kontrolou a dále i několik dnů po jejím provedení, nelze se tedy domnívat, že RZ nebyla na vozidle jen v okamžiku, kdy z vozidla odpadla, ale odvolatel takto jezdil po delší dobu. Odvolací správní orgán uzavírá, že napadené rozhodnutí je řádně odůvodněné, přezkoumatelné a zákonné.

Zde je na místě konstatovat, že jak v oznámení o zahájení řízení, tak při ústním jednání dne 12.8.2010 byl žalobce obsáhle poučen o svých právech (mj. o těch, která jsou upravena v § 73 odst. 2 zákona o přestupcích a v § 36 odst. 1 až 3, § 38 odst. 1 a 4 a § 52 spr. ř.).

Nelze nevidět zásadní rozpor mezi tvrzeními žalobce v žalobě (resp. již v odvolání) a obsahem protokolu o jednání. V žalobě žalobce uvádí, že neměl možnost být přítomen výslechu svědků – zasahujících policistů a klást jim otázky a že mu nebylo umožněno seznámit se s podklady pro rozhodnutí, případně navrhnout důkazy, které by zpochybňovaly jeho vinu nebo jinak svědčily v jeho prospěch. Naproti tomu v protokolu o ústním projednávání přestupku je zaznamenáno, že žalobce byl přítomen svědecké výpovědi prap. P. P. a prap. Mgr. P. K., proti provedení dokazování nemá žádných námitek, byl seznámen s celou spisovou dokumentací a nežádá žádných změn ani doplnění a byl seznámen se všemi podklady pro vydání rozhodnutí a nemá žádné další návrhy na dokazování.

I to, co je zaznamenáno v protokolu, lze za stanovených podmínek vyvrátit. V daném případě však žalobce neoznačil důkaz opaku, toliko říká, že jednání probíhalo tak, jak uvádí on. Žalobce přitom nikterak neobjasnil, proč bez námitek proti obsahu podepsal protokol výše uvedeného znění. I když mu odvolací správní orgán předestřel přímý rozpor mezi jeho tvrzením a protokolem o jednání, žalobce ani v žalobě nenabídl svou verzi průběhu ústního jednání konaného před správním orgánem I. stupně dne 12.8.2010. Ačkoliv se dovolává možnosti navrhnout důkazy, které by zpochybňovaly jeho vinu nebo jinak svědčily v jeho prospěch, žalobce se ani v odvolání, ani v žalobě nevyjádřil k tomu, jaké další otázky – v jeho prospěch – měly být svědkům – zasahujícím policistům položeny či jaké další důkazy – v jeho prospěch – měly být správním orgánem I. stupně provedeny. Za takovéto situace nemůže soud dojít k závěru, že to, co je zaznamenáno v úředním protokolu sepsaném podle § 18 spr. ř., není pravdivé.

Podle protokolu o ústním projednávání přestupku konaném před správním orgánem I. stupně dne 12.8.2010 žalobce uvedl, že doklady zapomněl doma ve druhém vozidle, že na vozidle nebyla přední tabulka registrační značky (značka mu upadla, proto ji dal do kufru,

šroubek byl utržený, takže registrační značka nešla nasadit zpět) a že za jízdy držel v ruce mobilní telefon, ale netelefonoval. Žalobce se tedy v zásadě přiznal k tomu, že řídil vozidlo, na němž nebyla umístěna přední tabulka registrační značky (přičemž jeho snaha o liberaci byla zpochybněna svědeckou výpovědí zasahujícího policisty), že při řízení vozidla držel v ruce telefonní přístroj a že jako řidič při řízení neměl u sebe řidičský průkaz a osvědčení o registraci vozidla a že jako řidič nepředložil zelenou kartu. Jinak řečeno: žalobce jako obviněný před správním orgánem I. stupně spáchání všech uvedených přestupků v podstatě doznal.

Za tohoto stavu věci není pravda, že správní orgán I. stupně vycházel a odkazoval toliko na tvrzení policistů, nadto za situace, kdy ti odkazovali na svůj úřední záznam, který pořídili před zahájením správního řízení. Za uvedeného skutkového stavu je rovněž irelevantní, že v úředním záznamu není explicitně vyjeho, zda žalobce jel ve vozidle sám, a že nebylo dále – tj. nad míru uvedenou výše – šetřeno vlastnictví vozidla a příslušných dokladů a okolností držení telefonního přístroje.

Soud tedy nemá za adekvátní názor žalobce, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je neodůvodněné, nepřezkoumatelné a nezákonné a že v řízení nebyl zjištěn skutkový stav bez důvodných pochybností.

Ani žalobní bod *V/2* tudíž nemohl být shledán důvodným.

– 4 –

Sub V/3 žaloby se namítá vydání rozhodnutí prvoinstančního orgánu v řízení, ve kterém nebyly respektovány základní zásady správního řízení.

Z námitek uvedených výše tu žalobce dovozuje porušení základních zásad činnosti správních orgánů zakotvených v § 2 odst. 4 a § 3 spr. ř. Soud však tento názor žalobce nesdílí: jeho námitky vad řízení, pro něž je nutno napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit, nebyly posouzeny jako opodstatněné (k tomu podrobné vyjádření v předchozích částech odůvodnění tohoto rozsudku) – administrativní pochybení při formulaci výroků a údajné nedostatky při ústním jednání proto podle přesvědčení soudu nepředstavují nerespektování zásady ochrany veřejného pořádku a zásady nestrannosti, materiální ekvity a legitimního očekávání a zásady materiální pravdy.

Vzhledem k uvedenému nemá soud za to, že v přezkoumávaném případě byl žalobce nezákonným rozhodnutím žalovaného zkrácen na právu na spravedlivý proces, zaručeném čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, kdy napadeným rozhodnutím by byla potvrzena správnost řízení, jež předcházelo jeho vydání, přestože řízení bylo postiženo závažnými vadami.

Jelikož žaloba nebyla shledána důvodnou, soud ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Účastníci řízení souhlasili s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání (§ 51 odst. 1 věta první s.ř.s.).

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný správní orgán se však práva na náhradu těchto nákladů vzdal, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u ě n í : *Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.*

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 9. ledna 2013

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková

